

Epistola 1 Ioan (2)

Capitolul 2

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 22.03.2022, Actualizat: 29.11.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Mijlocirea lui Hristos

Versetele 1,2

1. Ioan 2.1,2: Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

După ce Ioan a vorbit despre purtarea de grijă plină de har a lui Dumnezeu pentru copiii Săi înclinați să eșueze, el se grăbește să corecteze concepția greșită conform căreia cineva ar putea crede că el învață că ar fi în regulă pentru un copil al lui Dumnezeu să păcătuiască (deoarece există această purtare de grijă). El exclamă: „Copiii mei, vă scriu aceasta, pentru ca să nu păcătuiți”. Este prima dată în această epistolă când Ioan se adresează ascultătorilor săi ca fiind „copiii mei”. În aceasta se vede sentimentul și preocuparea sa profundă pentru păzirea lor. Nicidecum el nu vrea ca credincioșii să trateze păcatul cu ușurință. Este într-adevăr o chestiune foarte gravă atunci când un copil al lui Dumnezeu este prins păcătuiind; ar trebui să ne îngrozim numai la acest gând. Dacă am putea vedea cu adevărat ce a fost nevoie pentru a îndepărta păcatul într-un mod legitim - agonia suferințelor ispășitoare ale lui Hristos pe cruce - ne-am feri cu groază de el!

În diferite traduceri ale Bibliei se spune: „Copilașii mei”. Cu toate acestea, cuvântul „copilași” nu ar trebui să se regăsească în textul din 1. Ioan 2.1,12,28; 3.7,18; 4.4; 5.21. „Copilași” se referă la cei care sunt tineri în credință, dar Ioan se adresează aici întregii familii a lui Dumnezeu, nu doar noilor convertiți. Folosirea cuvântului „copilași” în acest verset implică faptul că doar cei veniți de curând la credință sunt în pericol de a păcătui. Acest lucru nu este adevărat; toți credincioșii (chiar și un apostol) pot eșua dacă nu se țin aproape de Domnul.

Ioan continuă să spună: „avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.” Acest lucru explică felul în care credincioșii care eșuează ajung să-și mărturisească păcatele; este prin lucrarea lui Hristos ca „Mijlocitor [apărător] la Tatăl”. Observă: Ioan nu spune „dacă cineva păcătuieste”. Acest lucru ar însemna că păcătuirea este ceva normal pentru un creștin credincios, ceea ce nu ar trebui să fie așa. Deoarece Hristos mijlocește pentru noi ca Mare Preot al nostru, suntem păziți de păcat atunci când Îi cerem ajutorul (Evrei 7.25; 2. Petru 2.9; Iuda 24). Prin urmare, a nu păcătui este, de fapt, creștinismul normal. Dar „dacă” un credincios păcătuieste din propria voință, există această posibilitate de restabilire din partea lui Dumnezeu. Acesta este aspectul pe care Ioan îl prezintă aici. A spune că nu am păcătuit neagă starea noastră și necesitatea *lucrării de mijlocire* a lui Hristos; dar a spune că este normal să păcătuiem neagă *funcția de mare preot* a lui Hristos.

Creștinii care eșuează nu își pierd mântuirea (așa cum învață unii în mod fals). Dacă ar fi fost adevărat, Ioan ar fi spus: „Dacă cineva păcătuieste, trebuie să-L primească din nou pe Hristos ca Mântuitor al său”. Dar atunci când se referă la Hristos ca fiind Mijlocitorul nostru, aceasta arată că El se ocupă de problema restabilirii, nu de problema mântuirii.

Observă, de asemenea, că mijlocirea lui Hristos este „la Tatăl”. Acest lucru arată că păcatul

unui credincios nu afectează relația lui cu Dumnezeu. Dumnezeu este în continuare Tatăl său, iar credinciosul care a păcătuit este în continuare copilul Său, chiar dacă a dat greș. În mod similar, într-o familie pământească, copilul care nu-și ascultă tatăl nu încetează să fie copilul său. Într-adevăr, relația noastră cu Dumnezeu nu poate să fie afectată de păcat, dar părtășia noastră cu Dumnezeu este cu siguranță afectată și rămâne tulburată până când mărturisim păcatul care a rupt părtășia. Problema este că noi putem ajunge într-o stare de spirit atât de proastă încât nici măcar nu suntem conștienți că am pierdut părtășia cu Domnul, și putem fi ca Samson care „nu știa că Domnul se depărtase de la el” (Judecători 16.20). Nu trebuie să tragem de aici concluzia că Domnul ne părăsește atunci când păcătuim; El a promis că nu va face niciodată acest lucru (Evrei 13.5). Dar El ne retrage sentimentul că El este cu noi.

Cuvântul „Mijlocitor” ar putea fi tradus și prin „avocat”, adică *cineva care intervine pentru altul*. În Sfânta Scriptură, acest cuvânt este aplicat Domnului (1. Ioan 2.1) și, de asemenea, Duhului Sfânt (Ioan 14.16,26; 15.26; 16.7). Este important să înțelegem că lucrarea lui Hristos ca mijlocitor începe imediat după ce un credincios a păcătuit, și *nu abia atunci* când acesta se întoarce la Dumnezeu cu pocăință și își mărturisește păcatele. Ioan nu spune: „Dacă cineva își mărturisește păcatele, are un avocat la Tatăl”. Aceasta ar însemna că lucrarea Avocatului Hristos depinde de credinciosul care se întoarce la El, ceea ce ar însemna să punem carul înaintea boilor. Dacă lucrarea lui Hristos ca Avocat ar depinde de întoarcerea noastră la Dumnezeu și de mărturisirea păcatelor noastre, atunci nimeni nu ar fi restabilit vreodată, pentru că niciun credincios, care a eșuat, nu se poate pocăi din proprie inițiativă - atât de mare este puterea înrobitoare a păcatului (Proverbele 5.22; Ioan 8.34). Adevărul este că nu ne putem salva singuri, iar dacă eșuăm, nu ne putem restabili singuri. Restabilirea este o lucrare numai a Domnului. („El îmi înviorează sufletul” din Psalmul 23.3 ar putea fi tradus și prin: „El îmi reface sufletul”). Este ceea ce face Hristos ca Mijlocitor: El ne face să ne întoarcem la Dumnezeu și să ne mărturisim păcatele.

Patru lucruri care au legătură cu slujba de Mijlocitor a lui Hristos.

Noi putem întreba: „Ce anume face concret Hristos ca Mijlocitor, care duce la restabilirea credinciosului?”. Există *patru* lucruri implicate în această lucrare:

1. În momentul în care păcătuim, Domnul se duce la Tatăl și Se roagă pentru restabilirea noastră. Domnul S-a rugat în acest fel pentru Petru *înainte* ca acesta să se pocăiască (Luca 22.31). În același timp, Domnul pledează cauza noastră în fața lui Dumnezeu în fața acuzațiilor diavolului cu privire la păcatele care au dus la eșecul nostru (Apocalipsa 12.10). Domnul nu este acolo pentru a-L convinge pe Dumnezeu să ne scuze sau să treacă cu vederea păcatele noastre, ci, în calitate de „Isus Hristos, Cel drept”, El arată spre sângele Său și spune: „Am plătit pentru aceste păcate, pentru că le-am ispășit”. Așadar, restabilirea noastră se bazează pe eficacitatea neschimbătoare a lucrării ispășitoare a lui Hristos pe cruce.
2. El Îl însărcinează pe Duhul lui Dumnezeu să facă să lucreze Cuvântul lui Dumnezeu asupra conștiinței noastre (Luca 22.61). Duhul va apela starea noastră și căile noastre păcătoase și ne va confrunta cu eșecurile noastre până când ne vom pocăi și ne vom mărturisi păcatele. El ne poate aduce în memorie un verset, fie că îl auzim, fie că îl citim

sau că ne amintim, care să ne vorbească. Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu are un rol în restabilirea credinciosului (Psalmul 19.7; 119.9).

3. El acționează educativ în viața noastră (1. Petru 3.12). Și Tatăl va lucra cu noi în această direcție (1. Petru 1.16,17). El se poartă cu noi conform căilor Sale de guvernare, care se bazează pe dragostea Sa pentru noi (Evrei 12.5-11). Dragostea Lui este atât de mare încât El se folosește chiar și de dificultăți (suferință, boală, tristețe etc.) în viața noastră, pentru a ne atrage atenția, astfel încât să ne pocăim (Iov 33.14-22).
4. El va trimite pe frații noștri după noi (Galateni 6.1; Iacov 5.19,20). Un frate sau o soră poate să vină și să vorbească cu noi despre calea noastră greșită, iar acest lucru poate fi folosit de Domnul pentru a ne face să ne pocăim.

Aceste lucruri vor lucra împreună în inimă pentru a-l aduce pe credinciosul care a eșuat înapoi la Dumnezeu. Cineva, care pretinde în mod fals că are viața veșnică, nu îl are pe Hristos ca Mijlocitor (și nici ca Mântuitor), și de aceea nu va recunoaște că a păcătuit - iar dacă totuși o face, va fi doar superficial.

Ispășire

„Ispășire” (Romani 3.25; Evrei 2.17; 1. Ioan 2.2; 4.10) este un cuvânt care adesea intimidează pe oameni, deoarece sună ca și cum ar fi de neînțeles și complicat. Deși ispășirea este un adevăr extrem de important, semnificația ei nu este grea de înțeles. Ea se referă pur și simplu la partea lui Dumnezeu de la cruce - la ceea ce a obținut Dumnezeu prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos. Moartea Sa a satisfăcut cerințele dreptății divine și a justificat natura sfântă a lui Dumnezeu în raport cu păcatul. Moartea lui Hristos l-a permis lui Dumnezeu ca în harul Său să facă omului, fiecărui păcătos care crede, oferta de iertare completă. Așadar, ispășirea are de-a face cu împlinirea pretențiilor sfinte ale lui Dumnezeu față de păcat. Dar mai există și partea noastră în lucrarea lui Hristos pe cruce; aceasta este ceea ce învățătorii Bibliei numesc substituție. Latura substitutivă a lucrării Sale de ispășire are de-a face cu satisfacerea nevoilor păcătosului. Aveam nevoie de cineva care să ne ia locul în fața judecății drepte a lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre. Hristos a făcut acest lucru, după cum spune apostolul Petru: „Pentru că Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1. Petru 3.18). Prin urmare, ispășirea are două părți: ispășire și substituție.

Noi predicăm lumii împăcarea, nu substituția

Ioan adaugă: „nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă”. Acest lucru arată că ispășirea are un domeniu de aplicare foarte larg. Ea a fost făcută pentru întreaga lume și, de aceea, fiecare persoană din lume poate fi salvată dacă vine la Hristos cu credință. Unele traduceri ale Bibliei adaugă: „pentru *păcatele* întregii lumi”. Cuvintele în italic nu se regăsesc în textul grecesc, ci au fost adăugate de traducători pentru o presupusă claritate. Dar aproape întotdeauna astfel de adăugiri schimbă sensul textului. Așa este și aici. Adevărul este că ispășirea a fost făcută pentru întreaga lume, dar Hristos *nu a purtat păcatele* tuturor oamenilor

din lume. Scriptura spune că El a purtat pedeapsa pentru păcatele „multora” – aceasta se referă la credincioși (Isaia 53.12; Matei 20.28; 26.28; Evrei 9.28) - și *nu pentru toți* oamenii. Este adevărat că Hristos „a murit pentru toți”; aceasta este ispășirea (2. Corinteni 5.15; 1. Timotei 2.6) - dar El a purtat doar păcatele celor mulți, care vor crede cândva în El. Astfel, ceea ce a făcut Hristos pe cruce a fost făcut *cu privire la toți*, dar [în ceea ce privește ispășirea păcatelor] *pentru* [în sensul de suplinire] *toți* cei care cred (Romani 3.22). Gravitatea acestei erori, deși în cele mai multe cazuri neintenționată, este că Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind nedrept. Dacă Hristos a luat asupra Sa pedeapsa pentru *păcatele tuturor oamenilor* din lume, atunci Dumnezeu ar fi nedrept dacă ar permite ca cineva să fie aruncat în iad. Ei ar plăti pentru păcatele lor, care au fost deja plătite de Hristos!

Așadar, în Evanghelie *predicăm* lumii *ispășirea*. Le spunem celor pierduți că cererile sfinte ale lui Dumnezeu au fost îndeplinite prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos pe cruce și că Dumnezeu nu numai că a fost satisfăcut, dar a fost și glorificat prin aceasta. Și dacă ei vin la Hristos cu credință, pot fi mântuiți. Pe de altă parte, noi îi *învățăm substituirea* pe cei care cred în Hristos. Le spunem că Hristos a luat asupra Sa pedeapsa dreaptă pentru păcatele lor și că Dumnezeu (ca Dumnezeu drept) nu îi va pedepsi niciodată pentru păcatele lor. Dacă ar face-o, ar însemna să ceară o plată dublă; dar Dumnezeu nu ar face niciodată așa ceva, pentru că în acest caz ar fi nedrept. Acest adevăr prețios dă pace și siguranță credinciosului.

Când epistolele vorbesc despre lucrarea lui Hristos pe cruce și sunt folosite pronumele „noi”, „nouă” sau „al nostru”, ele vorbesc de obicei despre aspectul substitutiv al morții Sale (Isaia 53.5,6; Romani 4.25; 5.8; 1. Corinteni 15.3; 2. Corinteni 5.21; Galateni 1.4; Efeseni 1.7; 1. Petru 2.24; 3.18; 1. Ioan 3.5; Apocalipsa 1.5,6; etc.). Din nefericire, mulți predicatori evanghelici, misionari și învățători de școală duminicală au înțeles greșit acest lucru și le spun ascultătorilor lor nemântuiți că Hristos a murit pentru păcatele lor și că le-a purtat pedeapsa. Această înțelegere greșită provine în mare parte din presupunerea că aceste pronume din Sfânta Scriptură se referă la întreaga omenire, ceea ce nu este adevărat; ele se referă la credincioși: Biserica (Adunarea) creștină. Epistolele Noului Testament au fost scrise creștinilor credincioși, nu oamenilor pierduți din această lume. Ne-am bucura foarte mult, dacă oamenii din lume le-ar citi; mulți au fost salvați prin ele, dar ele nu au fost adresate lor.

Testul prin ascultare

Versetele 3-5

Ioan continuă să examineze o altă afirmație a unei mărturisiri. El spune:

1. Ioan 2.3-5: Și prin aceasta știm că-L cunoaștem, dacă ținem poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc!” și nu ține poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el; dar oricine păzește Cuvântul Său, în el dragostea lui Dumnezeu este cu adevărat împlinită. Prin aceasta cunoaștem că suntem în El.

Testul aici este ascultarea. Aceasta este una dintre cele mai bune dovezi că mărturisirea unei persoane este autentică. Ioan menționează două lucruri în acest context:

- El ține „poruncile” Lui (1. Ioan 2.3).
- El păzește „Cuvântul” Său (1. Ioan 2.5).

„Poruncile” Domnului sunt instrucțiunile specifice, pe care El le-a dat ucenicilor Săi în timpul slujbei Sale pământești. Ioan se referă la ele de mai multe ori în scrierile sale (Ioan 13.34; 14.15; 15.10-12; 1. Ioan 2.3,4,7,8; 3.22,23; 4.21; 5.2,3; 2. Ioan 4-6). Așa cum am menționat în introducere, tema scrierilor lui Ioan este viața veșnică în familia lui Dumnezeu. El presupune că relațiile fericite de afecțiune care există în comuniunea dintre Tatăl și Fiul predomină și la copiii lui Dumnezeu și că cea mai mică dorință sau bucurie a inimii Sale comunicată copiilor are puterea unei porunci asupra inimilor lor. Ea devine pentru ei ceva ce vor să facă pentru Cel pe care Îl iubesc atât de mult (1. Ioan 4.19). De aceea, aceste lucruri sunt numite pe bună dreptate „porunci” (compară cu 2. Samuel 23.15-17).

Aceste porunci nu trebuie confundate cu cele zece porunci, pe care Dumnezeu le-a dat lui Israel prin Moise (Exodul 20). Unii au înțeles greșit acest lucru și și-au închipuit că Domnul ne învață că creștinii sunt sub Lege și că, prin urmare, trebuie să țină poruncile ei. 1. Corinteni 14.37 arată că poruncile Domnului nu sunt poruncile din Legea dată la Sinai. În acest capitol, Pavel îi instruește pe credincioși cu privire la rânduiala lui Dumnezeu pentru slujirea creștină în Biserică și încheie numind aceste lucruri „poruncile Domnului”. Acest lucru arată că, de fiecare dată când citim cuvântul „porunci” în Scriptură, nu trebuie să ne gândim că se referă automat la cele zece porunci; instrucțiunile pe care Pavel le dă în 1. Corinteni 14 nu au nimic de-a face cu poruncile Legii, pe care Dumnezeu le-a dat la Sinai. Când epistolele vorbesc despre poruncile mozaice, acestea sunt de obicei numite „Legea” (Romani 3.19,20; 13.8,9; 1. Timotei 1.9; Iacov 2.10; etc.).

Poruncile Lui „nu sunt grele” (1. Ioan 5.3) pentru cei care Îl iubesc, căci „jugul Lui este ușor de purtat” și „sarcina Lui este ușoară” (Matei 11.30). De aceea, lucrurile pe care El ni le cere să le facem în creștinism nu sunt împovărătoare, așa cum era Legea lui Moise (Matei 11.28; Faptele apostolilor 15.10).

„Păzirea cuvântului Său” este ceva mai presus de păzirea poruncilor Sale. Este vorba despre cunoașterea gândurilor și voinței lui Dumnezeu, chiar dacă nu există un verset biblic specific care să se refere la chestiunea noastră. Astfel de lucruri se cunosc atunci când se rămâne în El, adică atunci când ești în părtășie cu Domnul (Ioan 15.4,7). În astfel de situații, „dragostea lui Dumnezeu” devine „desăvârșită” în noi. Bucuria față de dragostea Sa prin părtășia cu El ne-a condus la cunoașterea gândurilor Sale și, în acest sens, dragostea lui Dumnezeu în noi și-a atins scopul divin. Ca și credincioși, nu numai că „Îl cunoaștem” prin credință (1. Ioan 2.3), ci și „știm că suntem în El” prin experiența personală a părtășiei (1. Ioan 2.5). Ascultarea noastră dovedește realitatea relației noastre cu El și arată că Îl cunoaștem cu adevărat.

Dimpotrivă, dacă cineva spune că Îl cunoaște pe Dumnezeu, dar nu ține poruncile Lui (cu atât mai puțin cuvântul Său), este clar că dragostea și ascultarea, despre care vorbește Ioan, nu sunt în el. Persoana și-a dezvăluit adevărata sa stare; nu are o cunoaștere reală a lui Dumnezeu și se dovedește a fi „mincinos și adevărul nu este în el” (1. Ioan 2.4).

Testul de a umbla așa cum a umblat Hristos

Versetul 6

Ioan vorbește apoi de un alt test:

1. Ioan 2.6: Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El.

„Preaiubiților” este un cuvânt care nu este folosit în Sfânta Scriptură pentru cei pierduți. Dumnezeu îi iubește pe păcătoși (Ioan 3.16), dar El rezervă această denumire pentru copiii din familia Sa. După ce Ioan vorbește despre păzirea Cuvântului Său prin rămânerea în El, el anticipează că vor fi unii care vor pretinde că rămân în El. El arată că toți acești oameni pot fi testați prin umblarea lor pentru autenticitatea mărturisirii lor. Adevărații credincioși vor umbla „așa cum a umblat El”, adică așa cum a umblat Domnul când a fost aici pe pământ. Așadar, viața lui Hristos este etalonul pentru umblarea creștinului. Aceasta este mai mult decât simpla ascultare și include manifestarea calităților morale ale lui Hristos în viața noastră: blândețea, smerenia, bunătatea, compasiunea, simpatia, credințioșia etc. Aceste haruri se vor manifesta în adevărații credincioși. Poate că ele nu sunt la fel de pronunțate la noi ca la Domnul, dar cu toate acestea ele se vor vedea într-o anumită măsură la fiecare credincios.

Versetul 7

1. Ioan 2.7: Preaiubiților, vă scriu nu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început. Porunca cea veche este Cuvântul pe care l-ați auzit.

Având pe Hristos ca model pentru umblarea noastră, Ioan spune că nu are „nicio poruncă nouă” pentru credincioși. „Vechea poruncă” - și anume să ne iubim unii pe alții - a fost exprimată desăvârșit în viața Domnului. Ioan nu a avut de făcut nici un fel de adăugiri sau completări, deoarece desăvârșirea nu poate fi îmbunătățită. Acest lucru era în contrast puternic cu ceea ce predicau falșii învățători anticreștini. Ei erau cunoscuți pentru că dădeau o nouă întorsătură a lucrurilor - ceea ce nu era deloc adevărat. Cât de reconfortant este să-l auzim pe Ioan spunând că în Hristos avem tot ce ne trebuie!

Chiar înainte ca Domnul să se întoarcă la Tatăl Său din ceruri, El le-a dat ucenicilor această poruncă, numind-o „poruncă nouă” (Ioan 13.34). Căci dragostea, pe care o cunoscuseră sub sistemul mozaic, era aceea de a iubi pe aproapele „ca pe sine însuși” (Luca 10.27). Dar în creștinism avem acum un punct de referință nou și diferit: trebuie să ne iubim unii pe alții „așa cum” ne-a iubit Hristos (Ioan 15.10-12). Din perspectiva în care a scris Ioan - la mult timp după ce Domnul a umblat în această lume - el s-a referit la ea ca fiind „veche”.

Versetul 8

1. Ioan 2.8: Din nou vă scriu o poruncă nouă, ceea ce este adevărat în El și în voi; pentru că întunericul se duce și lumina cea adevărată deja strălucește.

Se pare că Ioan se contrazice. Tocmai a spus că nu are nici o poruncă nouă de dat sfinților, dar acum spune că are una! Ce vrea să spună? Pur și simplu, vechea poruncă de a ne iubi

unii pe alții ar trebui acum aplicată în noile circumstanțe ale noii administrații introduse odată cu venirea Duhului Sfânt. Porunca cea nouă nu este diferită în conținutul ei de cea veche. Așa cum a fost exprimată în Hristos, așa și-a găsit acum expresia în copiii lui Dumnezeu. În consecință, Ioan spune: „ceea ce este adevărat în El și în voi”.

J.N. Darby remarcă:

Într-un alt sens, porunca era nouă; pentru că Duhul lui Dumnezeu (prin faptul că suntem uniți cu Hristos prin puterea Duhului lui Hristos și ne tragem viața din El) a făcut cunoscut efectul acestei vieți, descoperind într-un mod cu totul nou un Hristos glorificat.¹

Așadar, vechea poruncă nu-și pierduse prospețimea, ci circumstanțele în care trebuia aplicată au făcut din ea o poruncă nouă.

Această revelare a dragostei în copiii lui Dumnezeu este primul rod al unei noi epoci de reînnoire morală pe pământ, care va avea loc atunci când Hristos va domni în Împărăția Sa - Împărăția Milenară (Matei 19.28). Anticipând acea zi, Ioan spune: „pentru că întunericul se duce și lumina cea adevărată deja strălucește”. Traducerea engleză King James spune că întunericul „a trecut”, dar ignoranța cu privire la Dumnezeu în această lume nu s-a terminat încă; trebuie să așteptăm instaurarea Împărăției Milenare, când pământul va fi plin de cunoașterea Domnului (Isaia 11.9). Privind la condițiile din lumea de astăzi, am putea fi înclinați să spunem că întunericul moral și spiritual este în creștere și nu dispare. Dar credincioșii văd că întunericul este pe cale să treacă, pentru că „lumina adevărată” a început să strălucească în Hristos și în copiii lui Dumnezeu, iar acest lucru este prevestitorul a ceea ce va urma. Lumina, care a început acum să strălucească, nu se va stinge niciodată.

Testul în legătură cu dragostea divină

Versetele 9-11

1. Ioan 2.9-11: Cine zice că este în lumină și îl urăște pe fratele său, este până acum în întuneric. Cine îl iubește pe fratele său rămâne în lumină și în el nu este prilej de poticnire. Dar cine îl urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe unde merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.

Așa cum îi corespunde stilului lui Ioan, el vorbește aici în mod abstract. El nu ia în considerare că un creștin adevărat ar putea permite cărnii să se ridice în sufletul său și să nutrească sentimente amare față de unul dintre frații săi. El presupune că acesta este obiceiul și caracterul vieții unui om, pentru că este în întuneric și nu a fost mântuit deloc.

Cel care este cu adevărat în lumină va umbla în lumină și nu va căuta nici un prilej de a-l face pe fratele său să se poticnească. În acest fel, el dovedește dragostea pentru fratele său și că locuiește cu adevărat în lumină. Dimpotrivă, cel care își urăște fratele „umblă în întuneric” și este „orbit” de întunericul în care umblă. El va arăta acest lucru căzând în ereziile creștinismului și astfel se va îndepărta de adevăr; de asemenea, va încerca să-i facă pe alții să se poticnească în același mod. Astfel, el dovedește că nu are o dragoste adevărată pentru

fratele său și că el însuși nu este un adevărat copil al lui Dumnezeu.

Un rezumat al însușirilor celor care sunt în lumină

- Ei umblă în lumină și au părtășie unii cu alții, știind că sângele lui Hristos le-a curățit păcatele (1. Ioan 1.6,7).
- Ei știu ce sunt în ei înșiși - au încă o natură păcătoasă (1. Ioan 1.8).
- Când eșuează, își mărturisesc păcatele, pentru că au un Mijlocitor la Tatăl (1. Ioan 1.9-2,2).
- În ascultare, ei păzesc poruncile și cuvântul Său (1. Ioan 2.3-5).
- Ei arată calitățile morale ale lui Hristos în umblarea și comportamentul lor (1. Ioan 2.6-8).
- Ei își iubesc frații și dovedesc aceasta prin grija de a nu-i face să se poticnească (1. Ioan 2.9-11).

Creșterea în familia lui Dumnezeu (1. Ioan 2.12-28)

O intercalare

În acest punct al scrisorii, Ioan se desprinde de studierea însușirilor naturii lui Dumnezeu reflectate în copiii Săi și vorbește despre diferitele etape de creștere în familia lui Dumnezeu. El pare să se aștepte ca cineva să întrebe: „Cum se face că unii dintre copii poartă însușirile naturii divine destul de clar, iar alții nu?”. Într-o intercalare lungă - în versetele 12-28 - Ioan arată că toți copiii se află în diferite stadii de dezvoltare. Cei care au venit de curând la credință (recent mântuiți) vor purta încă unele însușiri ale lumii în umblarea și modul lor de viață, iar acest lucru face ca însușirile naturii divine din ei să fie întunecate. Acest lucru nu înseamnă că nu sunt credincioși adevărați, ci că le lipsește maturitatea morală din cauza copilăriei lor spirituale. Moise este un exemplu în acest sens. Când a început să crească în credință și a părăsit Egiptul (o imagine a lumii), a ajuns în pustiu, unde în mod greșit a fost confundat cu un egiptean (Exodul 2.19; Evrei 11.24-27). El era un adevărat copil al lui Dumnezeu, dar ceva din îmbrăcămintea și comportamentul său i-a determinat pe cei care l-au văzut să presupună că el ar fi un egiptean.

Versetele 12 și 28 formează o paranteză în jurul acestei intercalări. Versetul 12 subliniază faptul că cei cărora Ioan se va adresa sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu - fapt evidențiat de faptul că păcatele lor sunt iertate, o binecuvântare comună pentru toți cei din familie. Versetul 28 confirmă faptul că sunt astfel și este un îndemn de a rămâne în El în vederea venirii Sale. În ambele versete, cuvântul „copilași” (adăugat în unele traduceri) nu ar trebui să se regăsească în text. Ioan se adresează întregii familii a lui Dumnezeu, nu doar celor tineri în credință. El folosește cuvântul „copii” în aceste două versete ca pe un termen de alinare, nu pentru a descrie lipsa de maturitate spirituală.

Versetul 12

1. Ioan 2.12: Vă scriu, copiilor, pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.

Iertarea păcatelor este o binecuvântare creștină, pe care o avem în Hristos (Faptele

apostolilor 5.31; 10.43; 13.38; 26.18; Efeseni 1.7; 4.32; etc.). El se referă la faptul că judecata cu privire la păcatele noastre este înlăturată pentru totdeauna prin credința în lucrarea terminată a lui Hristos pe cruce. Ca urmare, avem cunoașterea conștientă că păcatele noastre au dispărut în fața lui Dumnezeu, deoarece conștiința noastră a fost curățată de vină (Evrei 9.14; 10.2,22). Credincioșii din Vechiul Testament nu au avut această binecuvântare. Prin îngăduința lui Dumnezeu, păcatele lor au fost ispășite prin lucrarea lui Hristos pe cruce (Romani 3.25), dar ei nu au avut cunoștință de aceasta în timpul vieții lor, deoarece Hristos nu venise încă să șteargă păcatul prin propria jertfă (Evrei 9.26). Ca urmare, ei trăiau cu o oarecare incertitudine în ceea ce privește judecata păcatelor lor (Psalmul 25.7; etc.). Singurul fel de iertare, pe care îl cunoșteau, era cel din căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu poporul Său (Leviticul 4; etc.).

Diferite etape de creștere în familie

În această intercalare, Ioan se adresează de două ori diferiților membri ai familiei. *Prima dată* este vorba de a numi diferitele niveluri de maturizare spirituală, pe care fiecare le-a atins. *A doua oară*, el îi avertizează pe fiecare în funcție de pericolele specifice cu care se pot probabil confrunta la nivelul lor. El folosește termenii „părinți”, „tineri” și „copii” ca imagini pentru a indica diferitele etape de dezvoltare în cadrul familiei. El nu vorbește despre ele la propriu, deci și surorile fac parte din aceste categorii. Este demn de remarcat faptul că Ioan vorbește despre tineri, dar nu despre bătrâni, ceea ce ar implica un declin spiritual. Viața veșnică în comuniune cu Tatăl și cu Fiul nu cunoaște decădere. În lucrurile divine, o persoană poate avea o vârstă fizică înaintată, dar să fie încă plină de vitalitate spirituală. Caleb este un exemplu în acest sens (Iosua 14.10,11).

Părinții

Versetul 13a

1. Ioan 2.13a: Vă scriu, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început.

Noțiunea „părinți” reprezintă pe cei din familie care sunt creștini credincioși adulți și maturi. Acest cuvânt adresat părinților ne arată că cel mai înalt nivel la care se poate ajunge în experiența creștină este cunoașterea personală a lui Hristos: „Cel care este de la început”. Observă că el spune „pentru că L-ați cunoscut”; nu spune: „Sunteți maturi pentru că aveți multe cunoștințe biblice”. Nu dorim să minimalizăm cunoașterea Bibliei, deoarece înțelegerea Sfintei Scripturi este o parte componentă importantă a creșterii spirituale (1. Petru 2.2), dar numai aceasta nu duce la maturitatea creștină.

Cunoașterea Aceluia care este de la început, însoțită de cunoașterea adevărului, este ceea ce duce la maturitatea creștină. Tinerii și copiii, desigur, îl cunosc și ei pe Hristos. Ei Îl cunosc ca Mântuitor și sunt recunoscători pentru aceasta, dar părinții Îl cunosc într-un mod mai profund, deoarece au petrecut timp cu El în părtășie. Ei au ajuns la un stadiu de creștere spirituală în viața lor în care Hristos este totul pentru ei. Ei au renunțat la ambițiile și obiectivele lumești și se concentrează asupra unui singur lucru: Hristos și interesele Sale. Pavel este un exemplu în

acest sens. El spune: „Dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării în sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3.13,14). Scopul unui creștin credincios adult este triplu:

- „să-L cunoască pe El” (Filipeni 3.10).
- „să fie ca El” (1. Ioan 3.2)
- „să fie la El” (1. Tesaloniceni 5.10).

Așadar, atunci când Ioan vorbește despre părinți, el nu se referă la cât de mult timp a fost cineva creștin credincios, ci la gradul de maturitate în lucrurile dumnezeiești. Este foarte posibil ca o persoană să fie creștină credincioasă de mulți ani și totuși să nu fie un părinte în sensul în care vorbește Ioan aici. Mulți au fost salvați de mult timp, dar sunt încă bebeluși spirituali, pentru că au dedicat puțin timp și practică lucrurilor spirituale.

Tineri

Versetul 13b

Ioan scrie în continuare:

1. Ioan 2.13b: Vă scriu, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău.

Acest verset se referă la un grup de credincioși care nu sunt prunci în Hristos, dar care nu au avut încă experiența personală profundă cu Hristos, pe care o au părinții. Ei sunt caracterizați de putere spirituală și l-au învins pe satan, „cel rău”. Acest lucru nu înseamnă că satan nu mai este o putere cu care trebuie să se confrunte, ci că ei au scăpat de vicleniile diavolului. Versetul 14 ne spune cum: prin „cuvântul lui Dumnezeu”. Așadar, prin ascultarea lor de principiile Cuvântului lui Dumnezeu, ei au învins vicleniile lui, așa cum a făcut Domnul când a fost ispitit de diavol în pustie (Matei 4.1-11). Acest lucru necesită o cunoaștere a Sfintei Scripturi, pe care, evident, o au.

Copii

Versetul 13c

1. Ioan 2.13c: Vă scriu, copilașilor, pentru că l-ați cunoscut pe Tatăl.

Cuvântul grecesc tradus prin „copilași” aici și în versetul 18 *nu este* același cuvânt tradus prin „copii” în versetele 12 și 28. Aici cuvântul este la diminutiv și, prin urmare, textul ar trebui să se citească „copilași”². Se referă la cei care sunt tineri în credință - noii convertiți. Și aici nu este vorba de vârsta fizică; o persoană poate fi mântuită târziu în viață și, în acest sens, ar fi un copil în Hristos, pentru că noi toți începem viața creștină ca niște copilași.

Copilașii se caracterizează prin faptul că Îl cunosc pe Dumnezeu ca Tatăl al lor. Cei care se află în acest stadiu nu cunosc atât de mult Cuvântul lui Dumnezeu (Sfânta Scriptură), așa ca cei tineri, pur și simplu pentru că nu au avut încă timp să se orienteze în Cuvântul lui

Dumnezeu, fiind noi în credință. Dar ei au cel mai elementar lucru din creștinism - Îl cunosc pe Dumnezeu ca Tată al lor. Cunoașterea Tatălui (ca și copilașii) este începutul experienței creștine, dar cunoașterea lui Hristos (ca și părinții) este punctul culminant al experienței creștine.

A doua oară când Ioan se adresează acestor membri ai familiei, el îi avertizează împotriva pericolelor la care ar fi putut fi vulnerabili. Acestea sunt primele avertismente din această scrisoare.

Încă o dată: părinții

Versetul 14a

1. Ioan 2.14a: V-am scris, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început.

Este interesant faptul că cuvântul său către părinți este același cu cel pe care li l-a spus la început. El nu adaugă nimic, pentru că nimic nu poate fi adăugat la ceea ce reprezintă punctul culminant al experienței creștine. Când Hristos devine singurul subiect al preocupărilor inimilor noastre și suntem plini de bucuria comuniunii cu El, nu putem ajunge la nimic mai sus! Nu este nevoie ca Ioan să-i avertizeze de pericolele de pe drum, căci vrăjmașul nu poate face rău celor care rămân în mod obișnuit în Hristos (Deuteronomul 33.12; 1. Samuel 22.23). Acest lucru arată: când suntem plini de această Persoană glorioasă, aceasta este cea mai bună protecție împotriva tentațiilor dușmanului.

Încă o dată: tinerii

Versetul 14b

Tinerilor le spune:

1. Ioan 2.14b: V-am scris, tinerilor, pentru că sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați învins pe cel rău.

Ei sunt lăudați pentru două lucruri: sunt (spiritual) „tari” și au „înving” vicleniile diavolului (Efeseni 6.11). Ioan a vorbit în versetul 13 despre faptul că tinerii l-au învins pe cel rău, dar aici ne dă secretul victoriei lor: au Cuvântul lui Dumnezeu „în” ei. Acest fapt este mai mult decât simpla cunoaștere a Cuvântului și înseamnă că îl digerăm și, în consecință, îl avem ca parte integrantă a ființei noastre, astfel încât El determină viața noastră în această lume. Dacă este așa, încercările diavolului de a-l zăpăci pe credincios sunt zădărnice. Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu locuiește într-un credincios, așa cum descrie Ioan, el nu va renunța la adevăr, chiar dacă alții din jurul său probabil capitulează. Puterea lor de a-l învinge pe cel rău se bazează pe ținerea cu tărie la principiile Cuvântului lui Dumnezeu, nu pe puterea umană și pe argumentări inteligente.

O atenționare cu privire la caracterul lumesc

Versetul 15

Biruința asupra celui rău nu înseamnă că tinerii nu mai sunt în pericol. De fapt, s-a spus adesea că, din punct de vedere spiritual, un copil al lui Dumnezeu nu se află niciodată într-o poziție mai periculoasă decât după o victorie asupra dușmanului. Acest lucru se datorează faptului că, în astfel de momente, avem tendința de a reduce vegherea și astfel devenim vulnerabili. După ce ei l-au învins pe cel rău, mai există un dușman de care trebuie să se ferească: lumea. De aceea, Ioan avertizează:

1. Ioan 2.15: Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.

În Sfânta Scriptură, termenul „lumea” este folosit în trei moduri:

1. „Lumea” poate fi un *loc* - planeta Pământ (Ioan 1.10; 9.5; 13.1; 16.28; 18.37; Faptele apostolilor 17.24; Romani 1.20; 1. Timotei 1.15; Evrei 11.3; Apocalipsa 13.8).
2. „Lumea” poate fi și o *societate* în care Hristos este exclus (Ioan 8.23; 15.19; 17.14b-16,18; Romani 12.2; Galateni 1.4; 6.14; 2. Timotei 4.10; Iacov 4.4; 1. Ioan 2.15-17; 4.5a; 5.19). În acest sens, lumea se referă la sistemul de afaceri și activități de pe pământ, pe care omul, în înstrăinarea sa de Dumnezeu, l-a creat în încercarea de a se face fericit fără a fi nevoit să se dea socoteală lui Dumnezeu din cauza păcatelor sale. Ea a început când Cain s-a îndepărtat de prezența Domnului, iar urmașii săi au dezvoltat în această viață diverse ocupații care au absorbit interesele omului până în zilele noastre (Geneza 4). Astăzi este un sistem vast, cu multe departamente: artă, știință, educație, literatură, religie, comerț, politică, sporturi profesionale etc. Totul funcționează pe baza unor principii și valori false, bazate pe poftele cărnii.
3. „Lumea” se referă, de asemenea, și la *oamenii* care fac parte din societatea pe care omul și-a creat-o în înstrăinarea sa de Dumnezeu (Psalmul 17.14; Ioan 1.10b; 3.16; 4.42; 6.51; 15.18; 17.14a; 1. Ioan 4.5b,14).

Punctul asupra căruia Ioan ne avertizează aici, în versetul 15, este societatea în care Hristos este exclus. Chiar dacă un credincios a făcut progrese spirituale considerabile, el trebuie totuși să se ferească de acest dușman. Valorile, principiile și scopurile lumii sunt toate concentrate pe sine însuși - pe a face ceea ce vrem să facem, pentru a ne mulțumi pe noi înșine. Suntem ademeniți să credem că dacă ne străduim să obținem aceste lucruri vom fi fericiți și mulțumiți, dar cei care fac acest lucru se simt mereu goi și nemulțumiți. Dacă urmărim aceste obiective și ambiții lumești, ne vom irosi cu siguranță viața pentru lucruri trecătoare și astfel vom fi împiedicați să facem voia lui Dumnezeu. De aceea, cuvântul de avertizare al lui Ioan este: „Nu iubiți lumea”. Spunând: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el”, el arată clar că nu ne putem bucura de părtășia cu Tatăl și cu lumea în același timp; trebuie să fie una sau alta. Este adevărat că trebuie să trecem prin lume și folosim „lucrurile lumii” în îndatoririle noastre zilnice (1. Corinteni 7.31,33), dar nu trebuie să *iubim* lumea și să dansăm după ritmul ei. Prin urmare, creștinul cu o gândire corectă ar trebui să vadă sistemul lumii așa cum este el cu adevărat - un dușman - și să se despartă de el. Domnul S-a rugat pentru ca noi să fim feriți de influențele lumii (Ioan 17.14-17).

Trei principii false, după care funcționează lumea

Versetul 16

Pentru a ne arăta ce este cu adevărat lumea prin însăși natura ei, Ioan ne arată *trei* principii false după care ea funcționează. El spune:

1. Ioan 2.16: Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume.

1. „Pofta cărnii”. Aceasta se referă la pofta pentru lucruri care satisfac dorințele trupești nepermise.
2. „Pofta ochilor”. Aceasta se referă la poftele rele ale lăcomiei, la dorința de a poseda ceea ce vedem.
3. „Trufia vieții”. Aceasta este dorința de a fi recunoscut în această viață ca fiind cineva important.

S-a subliniat adesea că aceste trei lucruri au fost folosite cu succes de diavol împotriva Evei în grădina Eden (Geneza 3.6) și fără succes împotriva Domnului în ispitele din pustie (Matei 4.1-11).

Versetul 17

Ioan își încheie expunerile către tineri cu aceste cuvinte:

1. Ioan 2.17: Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.

Nu se poate defini mai bine mondenitatea – ea este dragostea pentru lucrurile trecătoare. Cei care trăiesc pentru aceste lucruri vor pierde totul, atunci când vor pleca din această lume. Lot este un exemplu în acest sens: el a trăit pentru lucruri lumești în Sodoma, iar acestea au fost toate arse, atunci când judecata lui Dumnezeu a căzut asupra aceluia oraș. A pierdut tot pentru care trăise (Geneza 19)! În schimb, cei care fac voia lui Dumnezeu rămân „pentru eternitate” în binecuvântarea acestei voințe. Rezultatele împlinirii voinței lui Dumnezeu sunt luate în veșnicie (Luca 10.42; 12.33; 16.9). Ar trebui să fie evident pentru toți pentru ce ar trebui să trăim. Nici un om lucid nu va investi într-o întreprindere care este pe cale să dea faliment! La fel, un creștin credincios lucid nu va trăi pentru o lume care va trece în curând. Acest lucru ar fi la fel de lipsit de sens ca și rearanjarea scaunelor pe puntea Titanicului care se scufundă!

Trei motive pentru care nu ar trebui să iubim lumea

Ioan ne-a dat *trei* motive întemeiate, pentru care creștinii nu ar trebui să trăiască pentru lume:

- Lucrurile lumii ne strică bucuria de a ne bucura de dragostea Tatălui (1. Ioan 2.15).
- Lucrurile acestei lumi excită instinctele josnice ale naturii noastre căzute (ale cărnii), care ne conduc pe calea păcatului, departe de Dumnezeu (1. Ioan 2.16).

- Lucrurile lumii sunt trecătoare; cel care trăiește pentru ele este cel care pierde, pentru că nu le poate lua cu el în lumea cealaltă (1. Ioan 2.17).

Încă o dată: copiii

Versetele 18,19

Ioan continuă să avertizeze pe cei convertiți de curând:

1. Ioan 2.18,19: Copilașilor, este ceasul din urmă și, după cum ați auzit că vine Antihrist, chiar acum s-au ridicat mulți antihriști; de aici cunoaștem că este ceasul din urmă. Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi; pentru că, dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu toți sunt dintre noi.

Ca și în versetul 13, cuvântul „copilași” ar trebui să fie în text, deoarece îi descrie pe cei care sunt noi în credință. Ioan nu vorbește în mod disprețuitor despre lipsa lor de maturitate spirituală; nu este nimic în neregulă ca cineva să fie un copil spiritual în Hristos atunci când abia a venit la credință. Dimpotrivă, apostolul Pavel îi muștră pe corinteni și pe evrei pentru că erau „prunci” (1. Corinteni 3.1-3; Evrei 5.12,13). Aceștia se aflau pe calea creștină de ceva timp și ar fi trebuit să facă progrese, dar nu reușiseră să facă acest lucru din cauza carnalității (în cazul corintenilor) și a amestecului religiei pământești (în cazul evreilor). Indiferent dacă cineva este un bebe, din cauza lipsei de creștere, sau este un nou convertit, toți sunt vulnerabili la înșelăciunile vrăjmașului (Efeseni 4.14) și au nevoie de avertismentul, pe care îl dă Ioan aici.

Un avertisment împotriva seducției spirituale

Țintele preferate ale inamicului sunt noii convertiți. Prin urmare, este foarte necesar ca noii convertiți să devină conștienți de faptul că se duce o luptă spirituală pentru mințile lor și că dușmanul sufletelor lor vrea să-i doboare prin seducțiile sale. Deoarece noii convertiți au tendința de a-i admira pe învățători - adesea până la punctul de a-i considera mai presus de ei (Marcu 8.24; 2. Corinteni 12.6,7) - vrăjmașul se folosește în mod abil de învățătorii care nu sunt sănătoși în doctrină pentru a-i „înșela” pe tineri (1. Ioan 2.26). Ioan îi informează astfel că *duhul* lui Antihrist a început deja să lucreze printre creștini, chiar dacă „Antihristul” din profeția biblică (un om corupt care va rătăci masele prin blasfemia sa [2. Tesaloniceni 2.2-12; Apocalipsa 13.11-18]) nu a apărut încă. „Antihrist” înseamnă „*împotriva lui Hristos*”.³ Orice învățătură care este împotriva lui Hristos, fie că este vorba de acea zi viitoare, fie că este acum, are *duhul* lui Antihrist. El spune că mulți învățători anticriști lucrau în acea zi, iar prezența lor era o dovadă că era „ceasul din urmă”. Cu atât mai mult aceasta este adevărat pentru zilele noastre!

Ioan spune: „Au ieșit dintre noi”. „Noi” se referă aici la apostoli. Acești șarlatani nu părăsiseră mărturia creștină - ei încă se numeau creștini. Ceea ce au părăsit ei era „învățătura apostolilor și părtășia” (Faptele apostolilor 2.42). El spune că faptul că ei nu au rămas în adevăr arată că „nu erau dintre noi”. Ei nu și-au pierdut mântuirea pentru că s-a constatat un defect în ei (așa cum învață unii) - ei nu erau autentici de la bun început! [...]

Ungerea Duhului

Versetul 20

Având în vedere acest atac la adresa creștinismului, Ioan îi îndreaptă pe acești micuți spre marea resursă pe care o aveau prin Duhul Sfânt. El spune:

1. Ioan 2.20: Dar voi aveți ungera de la Cel Sfânt și știți toate.

„Ungerea” Duhului este un aspect deosebit al locuirii Duhului Sfânt în cel credincios, care îi conferă credinciosului discernământ în ceea ce privește adevărul și rătăcirea. Acest lucru arată că cel mai tânăr copil al lui Dumnezeu are prezența Duhului Sfânt în interior. Ea este primită în momentul în care credem în Evanghelie (Galateni 3.2; Efeseni 1.13). În Evanghelia lui Ioan se spune că Duhul lui Dumnezeu este dat credincioșilor pentru ca aceștia să înțeleagă mai bine adevărul și să se bucure de el (Ioan 14.26; 15.26; 16.13-15), în timp ce în epistolele lui Ioan se spune că Duhul este dat credincioșilor mai degrabă pentru a-i proteja de rătăcirea dușmanului (1. Ioan 2.18-27; 3.24; 4.1-6,13; 5.6,7).

Este remarcabil faptul că Ioan nu îi îndreaptă pe acești tineri spre Cuvântul lui Dumnezeu și nu le spune să folosească Scriptura pentru a respinge învățăturile rele. Dacă ar fi fost la nivelul tinerilor care aveau Cuvântul lui Dumnezeu în ei, ar fi putut spune asta. Dar acești copilași erau noi în credință și nu cunoșteau încă Cuvântul lui Dumnezeu și, prin urmare, nu erau capabili de o astfel de sarcină. Acesta este motivul pentru care Ioan se referă la „ungerea de la Cel Sfânt”, care le va da capacitatea de a „ști toate lucrurile”.

Versetul 21

1. Ioan 2.21: V-am scris nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și pentru că nici o minciună nu este din adevăr.

Prin aceasta Ioan nu a vrut să spună că acești credincioși, încă tineri în credință, cunoșteau toate învățăturile din revelația creștină a adevărului, dar, întrucât aveau ungera Duhului Sfânt, erau capabili să recunoască adevărul *atunci când acesta le era prezentat*. Așadar, ei „l-ar fi recunoscut” când l-au auzit. Duhul le-a dat o sensibilitate în sufletele lor, că ceea ce era prezentat era într-adevăr adevărul. În schimb, dacă cineva ar prezenta o eroare, ei ar fi de asemenea capabil să recunoască faptul că ceva este în neregulă cu ea. Poate că nu puteau să explice ce anume era greșit în învățătura falsă, dar știau suficient pentru a o evita și astfel erau păstrați.

Versetele 22,23

1. Ioan 2.22,23: Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acesta este Antihristul: cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine Îl tăgăduiește pe Fiul nu Îl are nici pe Tatăl. Cine Îl mărturisește pe Fiul Îl are și pe Tatăl.

Ioan face o pauză pentru a menționa cele două forme principale de eroare cu care se

confruntă credincioșii, înainte de a continua expunerile sale despre ungerea Duhului. Acestea sunt:

- Negarea faptului că „Isus este Hristosul [Mesia]”. Această blasfemie este răspândită printre iudeii necredincioși.
- Negarea relației veșnice dintre „Tatăl și Fiul”. Această blasfemie este susținută de mulți învățători falși în mărturia creștină.

Cei care neagă faptul că Isus este Hristosul neagă mesajul esențial al Vechiului Testament (Faptele apostolilor 17.2,3), iar cei care neagă pe Tatăl și pe Fiul neagă mesajul esențial al Noului Testament (Matei 3.16,17). De aici vedem că atacurile dușmanului sunt de obicei, deși nu întotdeauna, îndreptate împotriva Persoanei lui Hristos. Într-adevăr, se va vedea că la baza fiecărui sistem doctrinar anticreștin se află un fel de blasfemie în legătură cu Persoana lui Hristos. S-ar putea ca aceste sisteme religioase să folosească un limbaj biblic în învățăturile lor, dar adevăratul test constă în ceea ce susțin ele în raport cu „învățătura lui Hristos” (2. Ioan 9).

Hamilton Smith a spus:

Când va apărea Antihristul, el va uni minciuna iudeilor cu minciuna care apare în mărturia creștină, negând atât faptul că Isus este Mesia, cât și că El este o Persoană divină.⁴

Apostolul Ioan îl stigmatizează ca „mincinos” pe cel care susține aceste învățături false.

Versetele 24-26

Ioan adaugă apoi o condiție importantă în legătură cu lucrarea de ungere prin Duhul Sfânt. El spune:

1. Ioan 2.24-26: Cât despre voi, ce ați auzit de la început să rămână în voi. Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl. Și aceasta este promisiunea pe care El ne-a dat-o: viața eternă. V-am scris acestea despre cei care vă abat.

Acest lucru arată că discernământul spiritual împărtășit de Duhul Sfânt nu este automat. Folosirea de către Ioan a cuvântului „dacă” arată că lucrarea Duhului ca ungere depinde de faptul dacă cel credincios rămâne în revelația creștină a Tatălui și a Fiului (pe care am primit-o prin credința în Evanghelie) și în părtășia conștientă cu Tatăl și cu Fiul, care este esența „vieții veșnice” (Ioan 17.3). Menționăm acest lucru pentru că sunt mulți care sunt cu adevărat mântuiți și Duhul Sfânt locuiește în ei, dar care au fost înșelați de învățători falși, pentru că nu au păstrat părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Acest lucru arată cât de important este să menținem părtășia cu Dumnezeu; ea este „artera vieții” noastre spirituală. Ioan explică faptul că a dat acest avertisment din cauza pericolului foarte real al celor care încercau să-i „abată” (1. Ioan 2.26).

Versetul 27

Ioan îndreaptă din nou atenția spre marea sursă, pe care o aveau în Duhul Sfânt:

1. Ioan 2.27: Și, cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și nu aveți nevoie să vă învețe cineva; ci, după cum aceeași ungere vă învață despre toate, și este adevărată și nu este o minciună și, după cum v-a învățat ea, veți rămâne în El.

Unii sunt de părere că Ioan vrea să spună prin aceasta, că problema acceptării erorilor de la învățătorii falși poate fi rezolvată prin respingerea tuturor învățăturilor de la oameni. Ei cred că el spune, că nu avem nevoie de oameni care să ne învețe adevărul, pentru că avem Duhul Sfânt care ne învață și asta este tot ce avem nevoie. În consecință, ei resping citirea tuturor lucrărilor scrise (comentarii). Dar nu aceasta este ceea ce Ioan vrea să spună aici. Acest verset nu înseamnă că nu avem nevoie de învățători creștini în Biserică (Adunare). Dacă ar fi așa, de ce a dat Dumnezeu „învățători” și i-a trimis să învețe Biserica? (1. Corinteni 12.28; Efeseni 4.11-14). Acest verset înseamnă pur și simplu că, atunci când ni se prezintă adevărul sau minciuna, nu avem nevoie de nimeni care să ne spună că așa este. Dacă suntem în părtășie cu Domnul, ungerea Duhului Sfânt ne va da cunoștința dacă este vorba de adevăr sau de minciună. În consecință, vom respinge minciuna și ne vom ține cu tărie de adevăr și astfel vom „rămâne în El” și vom fi păstrați pe această cale.

Versetul 28

1. Ioan 2.28: Și acum, copilașilor, rămâneți în El, ca, dacă Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa.

F.B. Hole constată:

Versetul 28 din capitolul 2 este un paragraf scurt în sine; cu el s-ar fi putut încheia de fapt capitolul 2.⁵

Aici apostolul se adresează din nou întregii familii a lui Dumnezeu, încheind expunerea sa despre creșterea în familie.

Este un simplu îndemn adresat întregii familii (tuturor celor trei categorii) de a „rămâne în El”. Este marea noastră protecție împotriva tuturor învățăturilor anticreștine. Acest lucru arată că nu există nici un înlocuitor pentru părtășie, indiferent dacă suntem creștini maturi sau noi convertiți. Ioan privea spre ziua revelației (arătarea lui Hristos), când rezultatele slujbei noastre vor fi arătate. Lucrarea sa ca apostol va fi arătată, la fel ca și lucrarea credincioșilor. El arată că este posibil ca în acel moment să fim făcuți de rușine pentru că nu am progresat bine pe calea credinței. Dorința sa este ca noi toți să avem „îndrăzneală” în acea zi și ca nimeni să nu fie „dat de rușine dinaintea Lui la venirea Sa”.

Viața (1. Ioan 2.29–4.6)

Versetul 29

1. Ioan 2.29: Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.

Cu acest verset începe o nouă secțiune, care se extinde până la capitolul al treilea. Ar fi fost mai bine dacă cei care au făcut împărțirea capitolelor și versetelor în Bibliile noastre ar fi așezat versetul acesta în capitolul al treilea; el aparține temei dezvoltate acolo.

Diverse caracteristici morale ale naturii divine

În acest punct, Ioan își reia dovezile și contradovezile referitoare la cei care sunt copii ai lui Dumnezeu și la cei care nu sunt. Următorul lucru pe care îl prezintă sunt însușirile morale ale naturii divine. „Nașterea din Dumnezeu”, prin care primim viața divină, este menționată de mai multe ori în ultima parte a scrisorii (1. Ioan 2.29; 3.9; 5.1,4,18). Trăsăturile caracteristice ale naturii divine au fost pe deplin revelate în Hristos când era aici și pot fi văzute în copiii lui Dumnezeu acum, chiar dacă uneori sunt întunecate în noi.

J.N. Darby a constatat că în acest pasaj există *trei* astfel de dovezi ale posesiunii vieții divine.⁶

Acestea sunt:

Dovada dreptății (neprihănirii) practice (1. Ioan 2.29–3.10)

Prima dovadă a vieții divine, pe care o dă Ioan, este neprihănirea. El spune: „Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.”

Neprihănirea înseamnă „*a face ceea ce este drept*”. Nedreptatea este „*a face ceea ce nu este drept*”. Nu există nicio îndoială că Dumnezeu este absolut drept. Cu toate acestea, Ioan constată acest fapt evident și îl folosește ca un test pentru mărturisirea unei persoane. Ideea lui este următoarea: din moment ce Dumnezeu este neprihănit, toți cei care au viața Lui sunt, de asemenea, neprihăniți, deoarece sunt „născuți din El”. Prin urmare, copiii lui Dumnezeu se vor arăta a fi dreți prin dreptatea lor practică, deoarece calitățile morale ale Tatălui vor fi vizibile în ei. Astfel, aceasta poate servi drept etalon pentru a testa pe oricine pretinde că este un copil al lui Dumnezeu. Pur și simplu, un copil al lui Dumnezeu va practica neprihănirea, iar unul care nu este un adevărat copil al lui Dumnezeu nu o va face.

Ioan folosește cuvântul „a face” în mod repetat în aceste versete în contextul neprihănirii (a face ceea ce este drept) și al nelegiurii (a face propria voință independent de Dumnezeu). El vorbește despre atitudinea generală a unei persoane față de viață - ceva obișnuit și caracteristic pentru ea - mai degrabă decât despre ceea ce probabil face și care nu corespunde caracterului ei. Astfel, copiii lui Dumnezeu, chiar dacă nu sunt perfecți, practică neprihănirea într-un mod caracteristic. La fel se întâmplă și cu necredincioșii; viața lor este caracterizată de practicarea fărădelegii. Ei pot face din când în când ceva ce pare drept, dar ceea ce îi caracterizează este urmărirea lucrurilor din lume; acesta este obiceiul vieții lor.

Sursa: *The First Epistle of John: The Characteristics of Life Eternal in the Children of God in Times of Apostasy*
E-Book Versiunea 1.4, 2019.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] J.N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible*, Loizeaux-Ausgabe, Vol. 5, pag. 497.

[2] Nota redacției: este vorba deci de copii mici

[3] Nota redacției: „Anti” nu înseamnă „împotriva” sau „contra”, ci „în loc de”.

[4] H. Smith, *The Epistles of John*, pag. 17.

[5] F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, Bd. 6: *Johannesbriefe. Judasbrief. Offenbarung*, Hückeswagen (CSV), 1991, pag. 30.

[6] J.N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible*, Ediția Loizeaux, pag. 508–515.